

[Dorit Myltoft]

rer, samarbejdspartnere, i forbindelse med en sådan koordinering.

Vi må kunne forventе, at de hensigtserklæringer, der ligger i form af anbefalinger i perspektivrapporten om BST år 2000, i højere grad, end det er tilfældet, bliver fulgt, netop fordi perspektivrapporten blev udarbejdet i enighed parterne imellem og parterne og direktoratet imellem.

Vi opfatter det som uheldigt for BST, hvis nogle tjenester ud fra almindelige forretningsmæssige betingelser konkurrerer alene på pris og uden kritisk at vurdere de stillede opgaver ud fra en arbejdsmiljømæssig og sundhedsmæssig vurdering. Derfor er det vigtigt at orientere bestyrelserne med deres paritetiske sammensætning om deres ansvar over for BST's bekendtgørelsesformål.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for Kristeligt Folkeparti synes ikke at være til stede. Jeg giver ordet til arbejdsministeren.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg skal forsøge at gøre det ganske kort.

Fru Charlotte Antonsen var inde på det ansvar, som arbejdsmarkedets parter har påtaget sig i forbindelse med EGA-arbejdet, altså ensidigt, gentaget arbejde, som jeg også anerkender meget, og som – som jeg sagde det tidligere i debatten – også 7 af Folketingets 8 partier har vist forståelse for ved at understøtte det økonomisk med 25 mio. kr. over en 4-årig periode, altså 100 mio. kr.

Med denne understøttelse lægger vi op til, at det skal kunne lade sig gøre. Parterne skal i gang med dette arbejde, og jeg håber ikke at komme til at stå i den situation, når jeg skal have den første tilbagemelding i 1995 og den næste i 1998, at der ikke er sket noget. Men det kræver meget både af parterne, af Arbejdstilsynet og af den struktur, der nu er omkring arbejdsmiljøudviklingen som sådan. Så jeg er glad for, at vi i hvert fald er enige om det punkt: at det faktisk er vigtigt.

Så forsøger fru Charlotte Antonsen at skabe det billede, at når nu de meget klassiske arbejdsmiljøproblemer er væk, når vi har lagt dem bag os – sådan noget som røg og støj og ulykker og arme og ben, der bliver lemlæstede, og sådan noget – må vi finde på noget nyt. Det

er en noget forvrænget fremstilling, vil jeg gerne sige.

For det første er der stadig mange mennesker, der bliver udsat for livsfarlige situationer, når de går på arbejde. Så den opgave er bestemt ikke løst. Der er et lille fald i antallet af arbejdsulykker, men hvis vi ser bredt på arbejdsmiljøområdet, skal vi ikke glemme, at der på en lang række områder sker nedslidning af og skader på folk, som aldrig nogen sinde bliver registreret. Jo, de bliver registreret i dagpengesystemet, i sygedagpengesystemet og i førtidspensioneringssystemet. Der sker en massiv udstødning fra arbejdsmarkedet, fordi arbejdsmiljøet ikke er godt nok. Det er noget, der ikke umiddelbart registreres i tal og størrelser, men samlet set registreres i et kolossalt beløb, som staten skal betale, nemlig på sygehusområdet, på invaliditetsområdet og alle de andre områder, som vi har været inde på.

Så det er såmænd ikke for at finde på nye opgaver at beskæftige os med, at vi taler om det psykiske arbejdsmiljø. Det er simpelt hen en følge af den teknologiske udvikling, det stigende pres, det stigende effektiviseringskrav på arbejdsmarkedet, at mange mennesker sidder i et dårligt psykisk arbejdsmiljø, som bestemt er lige så nedslidende, lige så livstruende som de mere klassiske arbejdsulykker. Så det er såmænd ikke bare for at finde nye beskæftigelsesområder for arbejdsmiljøaktører; det er faktisk, fordi det er piskende nødvendigt at vende blikket imod de nye arbejdsmiljøproblemer, som vi kan se for os, og endelig igen en understregning af, at arbejdsmarkedets parter indflydelse ikke skal reduceres.

Vi har jo netop lagt vægt på, at arbejdsmarkedets parter i Det Europæiske Fællesskab skulle have samme mulighed for indflydelse, som vi har i Danmark. Vi har ikke forestillet os, at parternes indflydelse skulle reduceres på nogen måde, men at de – som nu sagt for efterhånden 25. gang – skulle spille deres rolle, hvor andre gør det.

Jeg ser meget gerne, at der indgås partsaftaler på flere områder, hvor Arbejdstilsynet, hvor vores forskning, vores udvikling, hvor Arbejdsmiljøfondens arbejde kan være understøttende, og hvor vi overlader et større og stigende ansvar til parterne, men hvor vi indtager den rolle, at vi understøtter, men selvfølgelig også overvåger, at de aftaler og de mål, der lægges ind i aftalerne, overholdes.